

Bilag I.

Fællesrepræsentationen for De Danske Sparekasser.

København, den 2. April 1935.

Til det fra Landstinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Afdrags- og Rentelempelser, Renteudligningsfond samt andre Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Gæld.

Under de i de sidste 2 Aar førte Forhandlinger om Rentesaenkning har Sparekasserne — som det vil være det ærede Landstingsudvalg bekendt — stedse stillet sig paa det Standpunkt, at man var villig til at medvirke til en Sænkning af Renteniveauet — ogsaa gennem en Nedsættelse af Indlaansrenten i Sparekasserne og en dermed sammenhængende Nedsættelse af Udlaansrenten —, naar der samtidig gennemførtes en Konvertering af de højforrentede Obligationer som et med Indlaansrentens Sænkning sideordnet Led i den Krisepolitik, der havde til Formaal at mindske Erhvervslevets og først og fremmest Landbrugets Rentebyrder. Denne Sammenkædning af Indlaansrenten med den effektive Rente af Kasseobligationen vil formentlig fra alle Sider blive betragtet som naturlig og selvfølgelig, baade naar henses til Sparernes Interesse, idet disse bør have det samme forholdsmæssige Udbytte af deres Opsparing som Obligationsejerne, og ligeledes naar henses til Sparekassernes Interesse, idet Indlaansrenten i Sparekasserne væsentlig bestemmes af Højden af den effektive Rente af Kasse-Obligationerne, hvorfor en Nedsættelse af Indlaansrenten, der bryder det naturlige Forhold mellem Indlaansrenten og det opnaaelige Udbytte af Obligationer, udsætter Sparekassernes Likviditet for meget store Farer. Gang paa Gang har Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser fremhævet, at Forudsætningen for Tvangsrentebestemmelserne i Loven af 1. Maj 1933 var en Konvertering, der gjorde den 4 pCt.s Obligation til en Art Standardtype i det danske Obligationsmarked; Gang paa Gang er dette blevet bekræftet, ikke fra et enkelt, men i Virkeligheden fra alle politiske Partier her i Landet.

Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser har imidlertid gennem de senere Maaneder med voksende Bekymring iagttaget, at den paatænkte Konvertering nu synes opgivet fra saa godt som alle Sider: fra Regeringens og Rigsdagens gennem Vedtagelsen i Folketinget den 5. Marts 1935 af et Forslag, der neppe rummer Muligheder for en Genoptagelse af den frivillige Konvertering efter Lov af 16. December 1933, fra Børsens gennem det stærke Fald i Obligationskurserne og sidst, men ikke mindst gennem politiske Drøftelser af Rentesaenkingsforanstaltninger, der intet har med Konvertering at gøre, men bygger paa Principper, der nærmest maa siges at modvirke Genoptagelse af Konverteringen.

Men under saadanne Forhold trænger efter Fællesrepræsentationens Opfattelse det Spørgsmaal sig paa med voksende Styrke, om §§ 8—12 i Lov Nr. 143 af 1. Maj 1933 længere lader sig opretholde. En fortsat Opretholdelse af disse Bestemmelser vil efter Fællesrepræsentationens Opfattelse være en Uret over for Sparere, navnlig de smaa Sparere, der kun vil kunne opnaa en Rente af højst $3\frac{1}{2}$ pCt., samtidig med at der sikres Obligationsejerne en Rente af ca. 5 pCt., men det vil tillige indeholde en betydelig Fare for Opretholdelsen af Likviditeten i Landets Sparekasser. Hvem vil under saadanne Forhold kunne fortænke Sparerne i ikke at ville nøjes med den fastsatte